

Sygnatura akt IV Ka 468/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Agnieszka Połyniak SO Waldemar Majka
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2013 roku

sprawy **L. C.** oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 lutego 2013 roku, sygnatura akt II K 157/12

I. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K.z Kancelarii Adwokackiej w Ś.516, 60 złotych tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu A. M.z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 468/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył **L. C.** o to, że w dniu 11 października 2006 roku w S.woj. (...), na terenie zakładu (...)w S., kierując wózkiem widłowym typu (...), działając nieumyślnie, najechał na stopę nogi lewej innego pracownika A. M., czym spowodował u niego obrażenia w postaci oskalpowania skóry tkanki podskórnej stawu skokowego i stopy lewej, amputacji wszystkich palców na poziomie stawów międzypaliczkowych i palucha, uszkodzenia ścięgien, zginacza i prostownika palców, stopy końskiej pourazowej, które to obrażenia spowodowały ciężką chorobę długotrwałą w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.k.;

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 21 lutego 2013r. sygn. akt II K 157/12:

I. oskarżonego Ł. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego Ł. C. w pkt. III wyroku na okres 3 (trzech) lat próby;

III. zasądził od oskarżonego Ł. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. M. kwotę 1343,16 zł (tysiąc trzysta czterdzieści trzy złote, szesnaście groszy) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote, dwadzieścia cztery grosze) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu A. M.;

V. zasądził od oskarżonego Ł. C. na rzecz Skarbu Państwa $\frac{1}{4}$ ustalonych w sprawie wydatków poniesionych od momentu wszczęcia postępowania oraz 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie iż oskarżony Ł. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu polegającego na tym, iż kierując wózkiem widłowym, działając nieumyślnie, najechał na stopę lewej nogi A. M., czym spowodował u niego ciężkie obrażenia ciała, podczas gdy należyta ocena zebranego materiału dowodowego, zgodna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym i osiągnięciami wiedzy nie pozwala na przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego;

II. obrazę art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez sporządzenie pisemnego uzasadnienia, które zawiera szereg sprzeczności, nadto nie wyjaśnia w wystarczający sposób dlaczego sąd daje wiarę zeznaniom A. M., odmawiając tego waloru wyjaśnieniom Ł. C. i zeznaniom innych świadków, a także złożonym do akt sprawy dowodom z dokumentów urzędowych i prywatnych, co nie pozwala na ustalenie podstaw faktycznych i prawnych na jakich oparł się sąd ferując zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Świdnicy celem ponownego rozpoznania sprawy ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego Ł. C..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Słusznie zauważył apelujący niepoprawność ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynikającą z mało wnikliwej analizy dostępnego materiału dowodowego.

Kluczowe ustalenie sprawy dotyczy przebiegu zdarzenia w dniu 11 października 2006r., podczas którego pokrzywdzony A. M. doznał obrażeń nogi, skutkujących jego ciężką długotrwałą chorobą. W zdarzeniu tym brały udział tylko dwie osoby, oskarżony i pokrzywdzony, nie ujawniono, by zdarzenie obserwowały osoby postronne. Oskarżony w swych wyjaśnieniach nie potrafi opisać sposobu najechania prowadzonego przez niego wózka widłowego na nogę pokrzywdzonego, jedyna relacja w tym zakresie pochodzi od pokrzywdzonego. A. M. w toku procesu składał zeznania wielokrotnie, konsekwentnie opisując mechanizm potrącenia następująco cyt. „poczułem na lewej łydce koło wózka” k. 73v, „poczułem koło wózka na lewej łydce i przejechał mi po obuwiu lewej stopy ... zostałem najechany od tyłu” k. 84, „poczułem uderzenie kołem w moją łydkę, lewą łydkę” k. 459v., podobnie zeznał przed sądem, dodając iż cyt. „tak nisko mogło mnie uderzyć tylko koło” k. 438 akt, 880-881 akt. Z niezrozumiałych względów Sąd I instancji – nie kwestionując wiarygodności zeznań pokrzywdzonego - inaczej ustalił mechanizm najechania na nogę

pokrzywdzonego cyt. „A. M.... najechany kołem wózka widłowego na lewą stopę” motywy na k. 927 akt, być może sugerował się treścią zarzutu aktu oskarżenia, w którym mechanizm potrącenia określono cyt. „najechał na stopę nogi lewej”.

Jedyna dotychczas opinia sądowo-lekarska, przeprowadzona w początkowej fazie postępowania przygotowawczego (k. 139 akt) ma charakter wstępnej, co najmniej niepełnej, gdyż opiera się tylko na bliżej nie określonych danych z akt sprawy. Biegły zakłada, iż obrażenia nogi pokrzywdzonego powstały w wyniku najechania na stopy pokrzywdzonego, a jednocześnie nie uwzględnia przytoczonej wyżej relacji pokrzywdzonego co do przebiegu wypadku, w tym nie precyzuje, czy opisany w tych zeznaniach mechanizm potrącenia jest możliwy i jako taki spowodował u pokrzywdzonego oskalpowanie skóry i tkanki podskórnej stawu skokowego i dalsze obrażenia nogi opisane w dokumentacji lekarskiej.

Wobec stwierdzonych niedostatków postępowania dowodowego zaskarżony wyrok ostać się zatem nie mógł, co musi skutkować jego uchynieniem i przekazaniem sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Dopiero precyzyjne i oparte na prawidłowo ocenionych dowodach ustalenie przebiegu potrącenia pokrzywdzonego pozwoli na rozstrzygnięcie kwestii sprawstwa i winy oskarżonego.